

FANTÁZIA 2007

ANTOLÓGIA FANTASTICKÝCH POVIEDOK

FANTÁZIA

Fantázia 2007

Antológia fantastických poviedok

*Finálové a ďalšie vybrané poviedky z literárnej súťaže
Cena Fantázie 2007*

FANTÁZIA

Fantázia 2007
Antológia fantastických poviedok

Zostavil: Ivan Pullman

Copyright © Fantázia

Publisher © Mgr. Ivan Alakša – FANTÁZIA, 2007

Cover design © Martin Plško, burningflag.deviantart.com

Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-969236-2-5

IVAN ALAKŠA

Zlé správy s (čiasťočne) dobrým koncom

Rok 2007 sa začínal s veľkými vyhliadkami. Časopis Fantázia sa tešil na oslavu 10 rokov existencie (zrodil sa 4. júla 1997), slovenská fantastika sa chystala na organizáciu 25. ročníka česko-slovenského festivalu fantastiky Parcon, ktorý sa po piatykrát mal konať na Slovensku (v Nitre) a to desať rokov od posledného slovenského Parconu v Spišskej Novej Vsi (presne tam vyšlo nulté číslo prvého slovenského sci-fi periodika Fantázia)...

Časopis Fantázia a vlastne aj ostatné s ním súvisiace aktivity, teda povedková súťaž Cena Fantázie, zborník z tejto súťaže, už sedem rokov vyhlasovaná Cena slovenskej fantastiky ISTRON a spomínaný festival Parcon sú však priamo závislé od finančnej podpory štátu, ktorá v tomto roku prišla neskoro a vôbec nie v takej výške, aby to všetko fungovalo tak, ako by malo.

Odniesla si to v prvom rade Cena ISTRON, ktorú sme v tomto roku nevyhlásili a na knižnom veľtrhu Bibliotéka bude tentoraz chýbať. Slovenskí fanúšikovia fantastiky nedostali v tomto roku šancu oceniť autorov, vydavateľov, ilustrátorov, prekladateľov a filmových distribútorov za ich snahu priniesť nám aj na Slovensko to, čo všetci máme radi. Škoda, snáď o rok...

Festival Parcon a oslava 10 rokov časopisu síce boli, no niesli sa v komornejšom duchu, napriek tomu sa do Nitry na tri dni zišlo vyše 500 fanúšikov fantastiky zo Slovenska aj Česka a účastníci si mali šancu posedieť a porozprávať sa nielen so súčasnými hviezdami slovenskej fantastiky, ako je Červenák, Fabian, Pavelková, Pil-

cerová, ale aj s legendami, ako Žarnay, či Fekete. Nitra ukázala tiež záujem mládeže o slovanskú históriu a mytológiu, o ktorých okrem autorov skvelo rozprávali pracovníci Archeologického ústavu SAV v Nitre a tiež legendárny publicista a historik Pavel Dvořák. Záujem o históriu Slovanov sa prejavuje aj na úspechu domácej fantasy z pera našich (už spomenutých) autorov.

Finančné problémy sa dotkli samozrejme najviac a predovšetkým časopisu Fantázia, ktorý do roku 2007 vstúpil exkluzívne vyzeraúcim číslom 39. Na čas všetko nasvedčovalo tomu, že po Parcone sa po časopise zľahne zem, že oslava desiatich rokov Fantázie bude vlastne jej karom, že 59 poviedok zaslaných do piateho ročníka súťaže Cena Fantázie vyjde nazmar...

V titulku som však sľúbil (aspoň čiastočne) dobrý koniec. V rukách držíte zborník, ktorý predsa len vyšiel, štvorčlenná porota v zložení: Robert Pilch (*majiteľ českého vydavateľstva Brokilon, presadzujúci slovenských autorov na český fantastický trh*), Štefan Huslica (*úspešný slovenský autor publikujúci vo Fantázii, autor zbierky poviedok Niekedy*), Imrich Rešeta (*publicista a autor, kultúrny redaktor týždenníka Žurnál*) a Slavomír Tužinský (*manažér knižného veľtrhu Bibliotéka*) vybrala päť finálových poviedok a na internetovej stránke Fantazia.sk čitatelia nakoniec rozhodli o víťazovi a ostatných ocenených v tohtoročnej poviedkovej súťaži. K trom oceneným pribudla v tomto roku v Cene Fantázie aj špeciálna Cena Bibliotéky, dotovaná organizátorom knižného veľtrhu akciovou spoločnosťou Incheba. A už je zároveň isté, že do konca roka vyjde aj časopis Fantázia svojím decembrovým číslom 40.

Zborník Ceny Fantázie 2007, ktorý držíte v rukách obsahuje v premiešanom poradí päť porotou vybraných finálových poviedok a ďalšiu päťicu poviedok, ktoré vybral jeho editor Ivan Pullman aj na základe vysokých hodnotení poroty. V tomto roku zasa padol rekord v množstve prijatých príspevkov, vo veľkom množstve v nich však vidieť pesimizmus, sklamanie zo smerovania našej civilizácie, zamýšľanie sa nad problémami ľudstva

- v niektorých chvíľach bolo to čítanie úmorné a ťažké. Akoby aj autori cítili tie tohtoročné „zlé správy“ a reflektovali situáciu Fantázie a slovenskej fantastiky.

Na konci tejto antológie sa nachádza esej Miloša Ferka o pozoruhodných poviedkach a autoroch za desať rokov existencie časopisu Fantázia. Predtým, než sa rozhodnete písať poviedku do budúročnej Ceny Fantázie, skúste sa do niektorých z tých poviedok začítať a popremýšľať, či aj čitateľ chce od vášho textu to isté, čo sa mu dostáva každodenne v správach. Veď aj tie naše „zlé správy“ majú nakoniec (aspoň čiastočne) dobrý koniec...

Snáď vám teda poviedky v tomto zborníku budú „chutiť“ a prípadne vás vyburcujú k vlastnej fantastickej tvorbe. Cena Fantázie totiž pokračuje aj v roku 2008 – informácie nájdete na konci zborníka, v časopise Fantázia a na internetovej stránke

www.fantazia.sk

Výsledky Ceny Fantázie 2007:

- 1. miesto: Lucia Droppová: Ako orol
/Cena Fantázie a 3.000,- Sk/*
- 2. miesto: Miloš Ferko: Neodhaliť tvár
/2.000,- Sk/*
- 3. miesto: Martin Kochlica: Druh komunikácie
/1.000,- Sk/*
- 4.-5. miesto:
Monika Sjekelová: Čierny les
Daniel Klimek: Potomkovia mŕtvej planéty
Cena Bibliotéky: Monika Sjekelová: Čierny les
/Cena Bibliotéky a 3.000,- Sk/*

Výsledky boli vyhlásené na 15. medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka dňa 10. 11. 2007 v Bratislave.

Ivan Alakša: Zlé správy s (čiastočne) dobrým koncom

CENA FANTÁZIE 2007 - VÝSLEDKY 1. KOLA

Číslo	Názov	Autor	Hodnotenie poroty					Miesto po 1. kole
			Husilca	Tuzinský	Rešeta	Pilich	SUM	
01	Leguán	Dana Hlavatá	7	3	4	0	14	31.-37.
02	Piknik	Jana Cwika	3	2	4	3	12	44.-49.
03	Obracanie na popol	Viktória Laurent Škrabalová	3	9	5	2	19	9.-10.
04	Kvet premeny	Martin Lančarič	3	5	4	0	12	44.-49.
05	Môj anjel strážny	Martin Lančarič	3	4	4	0	11	51.-54.
06	Mačka	Mária Stanková	7	4	4	0	15	24.-29.
07	Braxis	Miroslava Garajová	3	5	4	4	16	18.-21.
08	Čierny les	Monika Sjekelová	7	10	5	2	24	2.
09	Predpovede, svedectvá a slzy	Radka Timková	4	6	5	0	15	24.-29.
10	Bahno	Ivana Lacková	6	6	4	0	16	18.-21.
11	Hmla	Vít Frič	3	5	4	0	12	44.-49.
12	Osudové stretnutie	Patricia Grelová	3	4	3	0	10	55.-56.
13	Daltonizmus	Demolithium Draconis	3	8	4	0	15	24.-29.
14	Ako orol	Lucia Droppová	4	7	6	6	23	4.-5.
15	Ariente a ríša Snečných kvetov	Denisa Komadová	3	3	3	0	9	57.-59.
16	Vďaka za spomienku	Lucia Baničiarová	7	7	4	0	18	12.-14.
17	Na polceste k zatrateniu	Adam Valenčík	3	9	5	3	20	8.
18	Kávové zrnká	Mária Kolajová	3	6	4	0	13	39.-42.
19	Vyšší princ	Kliment Ondrejka	3	7	6	0	16	18.-21.
20	Komunika	Kliment Ondrejka	4	4	4	0	12	44.-49.
21	Majestáť tejto noci	Alžbeta Vanyová	3	7	4	0	14	31.-37.
22	Čert tá ber, Luk Starwoker	Milan Paulík	9	6	3	0	18	12.-14.
23	...a odbila polnoc	Soňa Zverková	4	8	3	6	21	7.
24	Neodhalit' tvár	Miloš Ferko	10	8	7	0	25	1.
25	Padlý anjel	Monika Smyčková	4	5	3,5	0	12,5	43.
26	Druh komunikácie	Martin Kochlica	4	7	5	7	23	4.-5.
27	Dom na strašej nôžke	Natália Hrušovská	3	4	3	0	10	55.-56.
28	Hybridi z inej planéty	Natália Hrušovská	3	3	3	0	9	57.-59.
29	Ušamipany mála	Juraj Kopačka	3	5	5	0	13	39.-42.
30	Ľahší ako vzduch	Michal Četňanský	3	6	4	0	13	39.-42.
31	Sairel a amulet Sarga	Adela Červencová a Daniela Mrvová	5,5	6	4	0	15,5	22.-23.
32	Úsporné opatrenia	Zuzana Gajdošová	5	6	4	0	15	24.-29.
33	Dve strany jednej mince	Veronika Inglová	3	7	6	0	16	18.-21.
34	Púšť Aporue	Radoslav Irša	5	5	5,5	0	15,5	22.-23.
35	Precitnutie	Erik Kotlíanik	3	8	5,5	0	16,5	17.
36	Prolog o rasách Menmenelu	Michal Piják	3	4	4	0	11	51.-54.
37	Elipsis	Juraj Draxler	3	7	5	3	18	12.-14.
38	Ako prišiel pán	Adam Buchta	3	6	4,5	0	13,5	38.
39	Princova pomsta	Beáta Takáčová	3	5	5	0	13	39.-42.
40	Zub času	Bohuslava Vargová	6	7	2	0	15	24.-29.
41	Uránik	Beáta Takáčová	6	9	3,5	0	18,5	11.
42	Tira a stratený starý	Marek Jánoš	3	4	2	0	9	57.-59.
43	Yktoľ	Anna Grenčíková	3	5	3	0	11	51.-54.
44	Volané číslo bolo zrušené	Ivana Malinková	7	4	6	0	17	16.
45	Hľadanie	Ivan Mošteňan	3	7	4	0	14	31.-37.
46	Lovec	Martin Pitorák	4	5	3	0	12	44.-49.
47	Cesta žoldniera	Andrej Špetko	3	5	3,5	3	14,5	30.
48	Dúha pre Jesteru	Brynn Absolon	5	5	6	6	22	6.
49	Pieseň vrahov	Róbert Glatz	7	7	5	0	19	9.-10.
50	Viera	Diana Majerová	3	7	4	0	14	31.-37.
51	Vietor a dážď	Lucia Kapsová	3	5	3,5	0	11,5	50.
52	Poludnica	PhDr. Eva Bombová	3	5	6	0	14	31.-37.
53	Jazerný princ	Nina Václavová	3	6	5	0	14	31.-37.
54	Meč samoboj	Anna Robertová-Michalová	3	4	5	0	12	44.-49.
55	Čudný deň	Zuzana Kollárová	3	4	4	0	11	51.-54.
56	Potomkovia mŕtvej planéty	Daniel Klímek	9,5	7	7	0	23,5	3.
57	Božidara a satanista z matfyzu	Natália Trejbalová	6	5	4,5	2	17,5	15.
58	Bosorka	Scarlett Rauschgoldová	3	6	4	2	15	24.-29.
59	Posun krátkych okamihov	Monika Michalovová	3	7	4	0	14	31.-37.

BRYNN ABSOLON

Dúha pre Jesteru

Autor o sebe:

S literárnou tvorbou som začala v prvej triede základnej školy. Mojmým prvým úspechom bolo druhé miesto v literárnej súťaži Slovo Detí (1997).

Píšem poéziu aj prózu. V minulosti som sa venovala prevažne fanfikcii; v súčasnosti mám rozpracovaný originálny svet. Publikovala som poviedku v zborníku Ceny Fantázie 2006. Fantasy čítam a píšem, pretože prítomnosť nadprirodzena robí život pestrejším.

(Brynn Absolon)

My o poviedke:

Deti sú budúcnosť. Kto sa ale dokáže o našu budúcnosť postarať? Deti. Bezstarostnosť detí a ich cit pre realitu bez bariér je jediný, ale nadmieru silný nástroj, ktorý ich dokáže ochrániť pred čímkoľvek a kýmkoľvek.

(Ivan Pullman)

Boli sme len deti, ale poznačené peklom. Najmladší z nás, mohol mať dvanásť alebo trinásť rokov, padol predvčerom. Nebežal dosť rýchlo, a z Ostatných nikto nebol dosť odvážny na to, aby riskoval vlastný život pre cudzí. Vo chvíli keď sa ocitol v dostrele, automaticky sa stal neznámym, kým my – Ostatní – sme bežali vpred svorne, preč od smrti svištiacej na neviditeľných krídlach, preč od miesta, kde sa Marekove zrenice rozšírili v okamihu bez strachu, no plné prekvapenia, tesne predtým než sa zniesol na asfaltový chodník so šarlátovou ružou, zasiatou olovom na hrudi.

Aňa dobehla až úplne na konci – chvíľu to už vypadalo, že ich na tej ulici necháme oboch. Sme príliš blízko k hradu, kde generál v bielej uniforme s metalmi vytvárajúcimi akýsi pestrý štít

okolo jeho srdca zriadil provizórne oblastné veliteľstvo. Hliadky sú tu časté, ostré, a strieľajú bez varovania. Zozadu sa na nás tlačia červenokabátnici a polícia, zpredu čierni a modrí, a množstvo ďalších farieb a ich kombinácií je zamiešaných v každom dave. Prehľad o tom kto je kto sme už dávno stratili, ale nám je to jedno. Na nás strieľajú *všetci*.

Domy sú tu staré, mnohé z nich sú kultúrnym dedičstvom. Dekády trpeli historici len pomyslením na ich rekonštrukciu, dnes sú vysoké hrubé múry s opadávajúcou omietkou dekorované dierami po guľkách. Okná sú vysoké, temné, väčšina skiel vybitá alebo rozstrieľaná. Izby ostali studené... a prázdne.

Nasúkali sme sa, po jednom, do chodby za pootvorenými vchodovými dverami, a lapáme po dychu. Pozeráme sa po tvárach Ostatných. Mnohé sú červené. Nikto neplače.

„Pohyb. Než sa sem dostanú, musíme byť preč.“

Otáčame sa ku schodisku, a tí, ktorí ešte dokážu jasne rozmýšľať, zvažujú možnosti. Hore do pasce, alebo dolu do pasce? Po strechách by sa možno dalo dostať až k námestiu... vyčkať noc, prejsť popod most, a utiecť po nábreží...

„Dnes alebo zajtra?“ pýta sa Lucia, ktorá jediná sa odmieta zúčastniť na kolektívnom predstieraní naivity. My vieme, že neumrieme. Nikdy neumrieme. Ale Lucia píše básne, hlúpe príliš múdre rýmovačky ceruzkou na vymalovaných stenách opustených bytov kde odpočívame.

Vystúpame hore schodmi, natlačíme sa do apartmánu na treťom poschodí, a Ferko za nami zamkne. Čert vie kde vzal kľúč, a tiež kam ho v nasledujúcej chvíli podel, pretože Ferko už ho nemá, a nikto z nás ho nevzal. Sme ticho, tichšie než v kostole. Sme v márnici, len teplo júnového dňa tú predstavu spochybňuje. Dolu počuť kroky, krik hlasov v cudzích jazykoch – niektorí dokonca kde-tu rozumieme fráze. Ktovie čo urobili s Marekom... ale nikto sa nepozrie, lebo v okne by ho bolo vidieť. Počuť tresk

a dávku z automatu – niekto jačí a umrie. Nie my. Priviedli sme vojakov, aby zabili cudzích.

Lepšie cudzích ako nás.

Vojaci odchádzajú, vlečú telá takzvanej „domobrany“. Domobrana tu nikdy nebola, kto mohol, utiekol, komu dovolili, vzdal sa, a my... My sa naháňame za preludom. Niet čo brániť. Niet za čo umrieť. Lucia vytiahne ceruzku a píše, do stredu steny, znesväcujúc snehovo bielu plochu svojim maličkým, bezvýznamným grafiti.

Uteš, pán, pani majorovú

Major si našiel pani novú

Lež aká to strata, keď výkon sa ráta

On používa len zbrane z kovu

Kde by sa dospelí utiekali k strojovej vášni, snažiac sa sami sebe dokázať že sú dospelejší, najdospelejší, samotným vykonaním fyzického aktu, my vedome mladneme. Aj tí najstarší, okrem Lucie, sa vracajú do raného detstva. Dotknutí alebo nie, s krvou na rukách či iba s blatom z cesty, pozeráme sa na svet očami nevinnosti, doširoka roztvorenými, sami veriaci našej pretváрке.

Ktorá škôlka nechá deti brodiť sa rozmáčanou zemou v daždi, bez kabátov, túliť sa k sebe ako štence, aby uchránili trochu živočíšneho tepla? Mali by nás nakrmiť, uložiť do postieľok, prečítať rozprávku o drakovi a princovi s mečom, a my by sme sa nechali unášať snami o našej budúcnosti.

Jester nemá meč. Zato má pištoľ. Ukradol ju včera policajtovi, ktorého zastrelil revolverom (kedysi) vojaka v modrej uniforme – ten padol „priateľskou paľbou“ v prestrelke vo štvrtok, keď prišli o život deti s nesprávnou farbou (vlasov, očí, pleti alebo zástavky zovretej v malej baculatej rúčke).

Na obzore nad tým bitúňkom sa črtala veža kostola, bledomodrá ako viera, osamelá vo svojom pátose. Všetci anjeli zo všetkých kostolov v meste sa zleteli a spievali svojimi ľubozvučnými hlas-

mi, spievali dušičkám pri vzostupe, spievali až kým úplne nezachrípli: „*Gloria in excelsis Deo.*“

V Kvetinovom Údolí zliezol Kristus z kríža – alebo ho možno strhli vojaci, vrhli krehký mramor na koľajnice a strieľali, kým z bieleho nevinného tela Spasiteľa neostali iba črepy. Škľab im strnul na tvárach, lebo hoci vedeli, že sa musia smiať, do smiechu im nebolo.

Denisa má vlasy nafarbené na čierne. Oblečená je ako bola v škole, v ten prvý deň, ale nepamätá si ktorý to bol, len vie, že sirény začali jačať uprostred hodiny biológie. Vtedy sa tešila – obe sa tešili, lebo ešte boli dve. Skoro rovnaké, len jedna farebná, praktická, so sklonom čarbať do kníh a pospevovať si popové pesničky, a druhá čierna, svojhlavá, uprednostňujúca metal. Učili sa po anglicky, aby rozumeli textom. Teraz bola sama, a „Nie sme zlí“ jej zrazu pripadalo ako najlepší song na svete. Začala teda, *sama*, potichu, keď už si boli istí, že hliadka je z dosluchu. Ostatní sa popridávali, vyplňali prázdne miesta kde jej chýbali slová. Lucia sa rehotala bezprízornosti nášho apelu, bez hlasu, akoby nechcela pokaziť náš pochybný súzvuk. Otočila sa čelom ku stene, a pod svoj výtvor napísala preklad, aby aj okupanti, agresori všetkých krajín sveta, vedeli, že si môžu...

Console Mrs. Major, my dear sir

Major has found himself a new girl

But there is little lost, service is what counts most

And he uses just weapons of steel

Aňa je malá a trochu pri tele. Má šikovné ruky a myslí jej to, ale bývala posledná z triedy v rýchlostných súťažiach (teraz je už iba posledná z triedy). Oblečenú má sukňu, ktorá jej prekážala pri behu, lebo jej zabraňovala natiahnuť krok, roztrhla preto látku na oboch stranách. Improvizované rozparky odhaľujú jej stehná viac než by si priala, a ona sa červená, v rozpakoch, vždy keď sa na ňu niekto dlhšie zahľadí. Vlasy si stiahla do copu, ale vpredu spustila pár prameňov aby jej nebolo vidieť do

tváre. Teraz spí. Nechali sme jej jednu z postelí v detskej izbe, s plyšovými hračkami. Deformovaného žltého zajaca dievčatko v spánku zviaza v objatí, akoby dúfalo, že ho ochráni. Vypchatá hračka s pokriveným výrazom dnes dokáže ochrániť práve tak, ako čokoľvek iné.

Martina spí tiež, len nie v detskej izbe. Ostala pri fontáne. Fontány mala vždy rada, zvykli ju upokojiť a osviežiť, a jej sa pri nich dobre učilo. Pri tejto sa naučila o neférovosti sveta a pomínelnosti ľudí. Odmietla utekať, a so zdvihnutými rukami kráčala naproti čate nastúpenej v rade, s hlavňami namierenými na ňu. Ani jej mladosť, ani jej mierumilovnosť neboli dostatočnými argumentami pre zajatie.

Strácame sa, dieťa po dieťati. Každá zdolaná ulica, každé námestie si vyberá mýto v podobe ďalšieho krehkého bieleho tela z chvosta našej „bunky“, padnutého za obeť sociálnemu darwinizmu. Ak však niekto z nás prežije do konca, bude to Jester.

Jester sedí utiahnutý v rohu, kúsok ďalej od pomyselného ohniska našej smutne nepravidelnej elipsy uprostred obývačky, skrčený, priťahujúc si fialový zamatový frak bližšie k telu, ako by ho chránil pred nocou. Býval to tichý, skromný a úslužný chlapec. Svoje pôvodné meno odmietol povedať, ale už z pohľadu naňho je zrejmé, že muselo byť nejaké obyčajné, snáď zdobnenina navyknutá z úst matky, ktorá padla pri obliehaní.

Jester je beštia. Nemá svedomie, nemá morálku, je sám stelesnením antitézy cti. Viacerí sme zabili... avšak jediný Jester *vraždí*. Nie pretože by ho to bavilo. On je presvedčený, že treba.

Nečaká úctu, rešpekt, vďačnosť, ani strach. Pravdepodobne nečaká nič. Preňho je smrť kohokoľvek v uniforme aktuálne iba skutkom, a späťne iba skutočnosťou. Ten Janko alebo Kubko vo vnútri je zjavne rovnako mŕtvy ako telá, čo necháva za sebou. Rovnako chladný ako tie *pozostatky*. Nedá sa použiť slovo „obete“, lebo Jester vraždí bez nenávisťi a bez lásky, nasucho, nastudeno. Takisto sa nedá povedať „nepriatelia“ či „sokovia“, pretože Jester

nemá nepriateľov, a vo férovom prístupe vidí (veľmi prezieravo) iba nevyhody. Delí ľudí na tých, čo nechá prežiť, a zvyšok.

Oči sa mu, ako diamanty, jagajú inteligenciou, ľadovou a strašnou, čo zlomila nepríčetnosť, ktorou sa chlapec pokúsil brániť svetú a jeho krutosti, a čo ho vsotila do bezkrvnej existencie holých faktov nenapojených na emócie. Fakty sú to skutočne obnažené, jednoduché. Každý v uniforme má zbraň. Kto má zbraň, môže strieľať. Kto môže, strieľa na nás. Keď nás trafia, umierame.

Jester má na toto všetko jedinú odpoveď: prevencia. Opäť holé fakty. Keď je mŕtvy, nemôže strieľať. Netrafí nás. Neumrieme. K stavu bezživotnosti mu musíme dopomôcť my, a tento cieľ približujú zbrane. Zbraňami, ktoré máme v rukách my, nás nezastrelia.

Riadiac sa touto priamočiarou logikou, stal sa akýmsi vodcom. Musí byť krutou hrou osudu, že je oblečený v tom istom kostýme, čo mal na sebe počas prvého útoku. Buď mal rolu v divadle, alebo sa chystal na maškarný bál, ale už viac než týždeň nosí kostým, ktorý v prvej chvíli vypadá komicky – fialový zamatový frak, žlté nohavice, žltá-fialová vesta s kosoštvorcovým vzorom. Keď natiahne ruky, vidno okraje kanárikových manžiet košeľe, spod vesty zase vytrča golier tej istej farby. Päť na oko. Na rozdiel od Ostatných však jeho oblečenie nenesie žiadne známky používania, ani smietku prachu, a pritom žltá je jedna z najťažších farieb na udržanie zdania čistoty.

Všetci sa potíme, jediný Jester nezapácha. Jediný Jester nosí neustále dlhé rukávy, v daždi, vo vetre, v tom najteplejšom pokuse letného slnka o peklo na zemi. Všeobecný konsenzus je, že ho ochladzuje jeho srdce. Jediná snáď Lucia verí, že je to efektom nejakej kozmetiky z drogérie, ktorú sme vydrancovali pár dní dozadu. Osobný zisk nám je ukradnutý, ale pre dievčatá to bola nutnosť. Tmavé, opustené regály pôsobili sklúčujúco, a vedomie toho, že sme kradli, naše svedomia chvíľu ťažilo viac než zabitie. Ten pocit však vymizol rýchlo, vytlačený hladom, smädcom. Výčítky,

a s nimi strach, sa rozpustili, konfrontované s vedomím následkov alternatívneho konania.

Vonku sa zotmelo, a my sme ostali bez elektriny a bez vody, ticho ako myšky, oddychujúc uprostred akejsi parafrázy výstupu na Golgotu. Lucia si vyzliekla košeľu a nohavice, a, oblečená iba v bielizni, aby sa jej lepšie myslelo, pridáva na stenu ďalší preklad. Stena je biela, a vo svetle hviezd žiari dosť na to, aby sa text dal prečítať.

Schau, Herr, Frau Major ist zu trösten

Herrn Major andere schon küssen

Doch es gibt kein Verlust, Leistung mann achten muss

Ihm nur Metalwaffen ausrüsten

Jester zo záhrenia vytiahne presýpacie hodinky a položí ich na stôl. S hodinami je normálne asociované tikanie, nie tichý svist perleťovo bieleho prachu z času na čas prúdiaceho tenučkým hrdlom (žiariaceho viac než steny). Je zrejmé, že tieto „hodiny“ nemajú čo dočinenia s chronometriou. V spodnej sfére sa zdvihne mikro-oblačík, akoby niekto fúkol do kôpky práškového cukru. Zopár zrníčok sa preniesie do hornej časti.

„Čo to je?“

„Pravdepodobnosť úspechu,“ odpovie Jester mimovoľne. Tak absurdná odpoveď mu pripadá úplne prirodzená.

„Úspechu... čieho?“ spýta sa Lucia, zľahka sa dotýkajúc skla končekmi prstov. Keď ruku odtiahne, jej odtlačky zmiznú samé od seba. Jester žmurkne od prekvapenia.

„Môjho,“ odvetí nevzrušene. Všetci sa zahľadíme na vreckový výsmech stredoškolskej matematike, nezaujato presúvajúc perleťové zrnká sem a tam. Jester musel odísť, lebo keď mu Lucia položí ďalšiu otázku, už tam nie je.

Možno to bolo spôsobené sparnom júnovej noci, alebo dehydratáciou, ale my sme v tej izbe mali všetci tú istú halucináciu. Možno mal Jester kľúč a jeho kostým bol súčasť kúzelnického

predstavenia, ale on sa vrátil, vošiel s neotrasiteľným pokojom cez podlahu, akoby stúpал po schodoch, a zložil na parkety koženú tašku plnú nealkoholických nápojov v plastových fľašiach.

„Pite. Potom pôjdeme.“

„Pobežíme.“

„Pite,“ zopakuje, a my sa vrháme na sladkú vodu, prahnúci po tekutinách čo by utíšili naše vyschnuté hrdlá a dodali nám trochu energie. Jeden za druhým vstávame, každý so svojou fľašou v ruke, len Lucii chvíľu trvá, kým sa oblečie. Veľa tým nezmení, ale je príliš racionálna na to, aby vyrazila do ulíc takmer nahá. Jester prikývne, vezme Lucii ceruzku, a nakreslí na stenu obrys dverí.

A vyvedie nás nimi von. Škôlkari kúšajú lietajú, lebo nechápu, že sa to nedá – nám sa to, na prekvapenie príliš dospelej Lucie, podarilo. Búši na stenu, jačí, dupe od zúfalstva.

„Blázni! Ste obyčajní blázni!“

Jester sa zamyslí. Pohybom ruky nás pošle ďalej, sám ostáva stáť.

„Ste blázni! To nie je možné, to sa *nedá!* Vráťte sa! Vráťte sa!“

Jester vytiahne revolver a pištoľ, zamyslí sa, a revolver zase schová. V pištoli sú ešte dva náboje, a Jester má radšej menšiu, kompaktniejšiu zbraň s jednoduchším nabíjaním. Prekročí stenou na druhú stranu, vtisne rukoväť do dlane bledej, chvejúcej sa mladej ženy, a opustí byt, v ktorom sme sa na chvíľu schovali.

Na zemi leží žltý zajac a prázdne plastové fľaše, na stole staja presýpacie hodinky. Presýpajú. Lucia chvíľu bezmocne zíza na počmáranú výmalbu, po lícach jej stekajú slzy, a potom sa pustí prehľadávať zásuvky. Naveľa nájde novú ceruzku, a píše satirické zbohom.

Vojačik, kdeže si zanechal

Dievčinu, ktorej si srdce dal?

Všetky tie krásky! Tu si ťa z lásky

Na prsia privinie Generál

Kráčame ulicami ako zástup prízrakov. Z tmy sa k nám kde-tu pripojí tieň, kde poschovávané deti prežili až doteraz. Fagocytujeme ich, stavíme z nich jednoliate telo, orgán s jedinou funkciou. Sme bunky jedného tkaniva.

Zo strechy po odkvape zlezie chlapec a pripojí sa k nám. Už sa nepýtame na mená. Sme jednobunkovec, na prežitie nám stačí zachovať vzorku našej deoxyribonukleovej kyseliny. Nový chlapec je silný, krásny, aj s otvorenou ranou cez pol tváre, ktorá len tesne mŕňa oko. Je otázne či vôbec môže rozprávať.

Pred Národným múzeom sú hliadky. Musíme sa vrátiť a obísť celý blok tmavými uličkami. Na nábrežie vyjdeme o kus ďalej, a ponáhľame sa pod most, do nepreniknuteľnej čierňavy, ktorá nás dokáže spoľahlivo ukryť. Poprŕcha.

Vyplašené holuby vzlietajú z fasád, pokrývajú nebo zašednutými symbolmi mieru. Z Korunnej veže hradu ich s kamennou tvárou sleduje Generál. Položí si ruku na hrud', ale cez kovovú vrstvu vyznamenaní necíti tlkot. Počuť hudbu. Nejaký odsúdenec v Luciinej situácii dáva zbohom tak, že púšťa hymnu. Ozýva sa strelba medzi tónmi, ale umlčať tú melódiu nedokáže. Odráža sa od stien, prenáša vzduchom, rozkývava stromy. My sa držíme za ruky, a kráčame nocou, smežeme sa, džavoceme. Deniska naťahuje slabiky ako batola.

„De-e je-e Ma-atinka-a?“ Zaťahá Jesteru za zamatový rukáv.
„Pí?“

Jester mlčky prikývne, nerozrušený touto náhlou infantílnosťou. Prevedie nás po prechode, a my sa obzrieme na obe strany, pretože semaforey nefungujú. Dážď hustne.

„Matinka pí!“ zvolá Deniska, rozosmeje sa, a s rozťahnutými rukami sa zatočí, chytajúc kvapky do široko roztvorených úst. Pomaly, jeden za druhým, sa vyzúvame, vykračujeme vpred, bližšie k morovému stĺpu, naťahujeme ruky ako Deniska, a chytáme dážd' do dlaní, nastavujeme mu tváre. Jester ide s nami, dáva na nás pozor ako krotiteľ na svoje opičky, ktoré sa zrazu samé od seba

rozhodli predvádzať triky. Netancuje však, a vypadá to skoro ako-by sa ho kvapky nedotýkali. Zamatový frak ostáva suchý.

„Podťte späť!“ Jester nám káže ľadovým hlasom. No my, deti, nemáme rešpekt voči autorite. Už nie je jedným z nás, chce nás ovládať, chce...

„Späť!“ zakričí z plných pľúc.

Neskoro. Jester sa vrhne nabok, tesne uniknúc rane ostreľovača zo strechy hotela. Hliadky sa na nás znášajú zo strán i zhora i spoza rohov, z uličiek, z balkónov. Utekáme. Jester beží pred nami, my za ním ako vyplašené húsatá za matkou husou. Zrazu nám nevadí, že k nám nepatrí. Vedie nás preč, a my mu veríme, niekde v kútiku podvedomia nezaplnenom panikou. Za sebou počujeme rinčanie skla, plač a tupé údery. Ticho udržiavané tlmičmi pôsobí neskutočne. Smrť pôsobí neskutočne. Aj naše slastné šialenstvo je neskutočné, predstierané...

Utekáme po koľajniciach, okolo ruín kovovo-sklenenej zastávky a zhoreného auta. Aňa sa skrčí pred začiernenou kapotou. Nevládze. Chytá druhý dych. Zatne zuby a beží ďalej. Bolia ju všetky svaly, po dňoch strastí stále nezvyknuté na námahu, ale adrenalín ju ženie vpred.

Jester v ľavej ruke dvihne okrúhle zrkadielko, pravou namieri dozadu cez plece a strelí. Proti všetkej pravdepodobnosti zasiahne vojaka.

Vbehneme pod most. Strácajú nás z dostrelu všetky uniformy z balkónov a striech, a všetci z mosta. Ferko zle došliapne, noha sa mu zachytí do koľajnice, padne a vyvrtne si členok. Otáčame sa k nemu. Panika sa pomaly vytráca, a Ferkova hrôza sa odráža v našich tvárach. Zrak mu zablúdi k zranenej končatine. Roztrasie sa. Vie – všetci vieme – že ďalej nemôže ísť. Poniesť ho nemá kto.

Ferko je zrazu cudzí. My Ostatní sa po jednom otáčame späť a pokračujeme v úteku, pomalšie a organizovanejšie než pred chvíľou. Jediný Jester na moment zaváha.

„Nenechávajte ma tu! Vezmite ma so sebou!“